OZDRAVA!!

Obsah

Den studentstva 2026: Přijď se bavit, přemýšlet i zažít dobrodružství! 4
Obory na SZŠ – Praktická setra (Co znamená být sestrou…) 5
TÉMA ČÍSLA: Vzpomínky na listopad 1989 z pohledu pamětníků. 9
Vzpomínky nejen na rok 89 - Jak to bylo na Ukrajině? 13
Autorské texty našich žáků 14
Kytice růží 14
Líbej a maluj krví 15
Spása v krvi 15
Jazykové tvoření ve výuce literatury 16
Školní akce aneb co se událo v letošním školním roce 16
Premiéra Evropského dne jazyků 17
Zájezd do Anglie ve verších - Vzpomínky na Anglii 19
Zájezd do Anglie – pohledem paní učitelky 21
Festival knihoven – první ročníky nejen mezi knihami 22
Jak to probíhalo? 22
Vědomosti i dárky 22
Prezentace Černé kostky 22
Latinské názvy a zajímavá výzdoba 23

Vážené čtenářky, milí čtenáři,

právě čtete první číslo našeho nového školního časopisu, který bude trochu jiný než v předchozích letech. Chceme vám přiblížit nejen aktuální dění v naší škole, ale chceme také představit názory a rozhovory studentů či učitelů, ankety, ukázky prací našich žáků a mnoho dalšího.

Na vzniku tohoto časopisu se podílí redakční rada (Michaela Paskonková, LY1, Izabela Beleščáková, LY2, Tereza Vališová, LY2, Dominika Majčiniková, PS 3A, Frederika Onderková, PS 3B, Karin Pustelníková, PS3B) a korektoři Mgr. Petra Havlásková, Ph.D., a Mgr. Pavel Stůj, Ph.D.

V prvním čísle se můžete těšit na spoustu zajímavých témat. Dočtete se o tom, co znamená být sestrou, připomeneme si listopadové události roku 1989, dozvíte se, co vše nás čeká na Dni studentstva a také se ohlédneme za Evropským dnem jazyků a za školním zájezdem do Anglie.

Pokud rádi píšete, fotíte, malujete, tvoříte nebo máte nějaké nápady, které byste chtěli vidět v dalších číslech časopisu, neváhejte se ozvat na e-mail: petra.havlaskova@zdrav-ova.cz nebo pavel.stuj@zdrav-ova.cz . Budeme vděční za každý nápad a přivítáme i nové členy.

Přejeme vám příjemné čtení a věříme, že vás náš časopis zaujme.

Vaše redakce

Den studentstva 2026: Přijď se bavit, přemýšlet i zažít dobrodružství!

Ve středu 18. listopadu 2026 se naše škola promění v místo, kde se nebude jen sedět v lavicích a čerpat nové vědomosti. Čeká nás Den studentstva plný zážitků, nápadů, her, diskuzí, vzpomínek i hudby!

Připravili jsme pro vás program, ve kterém si každý najde něco svého. Chcete se zamyslet nad tím, co je v životě opravdu důležité? Navštivte workshop Největší přání. Máte chuť objevit potraviny z období před sametovou revolucí? Zastavte se u Regálu svobody.

Pokud si myslíte, že občan jen sedí a sleduje dění kolem sebe, workshop Občan není divák vás možná přesvědčí o opaku. Zaměříme se také na témata intolerance, předsudků a xenofobie, protože porozumění druhým je dnes důležitější než kdy dříve.

Milovníci filmů si mohou vybrat promítání dokumentárních filmů, zájemci o historii se setkají s pamětníky, kteří zavzpomínají na dobu, kdy svoboda nebyla samozřejmostí. Akčnější povahy určitě zaujme úniková a bojová hra, kde bude potřeba nejen odvaha, ale také spolupráce a důvtip.

Po celý den bude k vidění také tematická výstava, která nabídne zajímavé pohledy na naši minulost před rokem 1989.

A protože správná studentská akce nemůže skončit jen zvoněním na přestávku, celý den vyvrcholí koncertem, který nás naladí na pořádně svobodnou notu.

Takže odložte na chvíli učebnice, naberte zvědavost, dobrou náladu a přijďte si užít den plný inspirace, zážitků a zábavy. 18. listopadu 2026 bude škola vypadat trochu jinak. A rozhodně to bude stát za to!

Těšíme se na vás!

Za tým organizátorů Petra Havlásková

Obory na SZŠ – Praktická setra (Co znamená být sestrou…)

Žákyně 4. ročníku oboru praktická sestra se zamýšlely nad otázkou Co znamená být sestrou? Zde přinášíme jejich odpovědi.

Být sestrou znamená pečovat o pacienty nejen po fyzické, ale i po psychické stránce. Sestra by měla být zodpovědná, empatická, trpělivá a měla by umět dobře komunikovat s pacienty i jejich rodinami.

Důvod, proč se člověk rozhodne stát zdravotní sestrou, by neměl být jen z rozmaru. Mělo by to být především poslání a práce, ke které má člověk vztah. Je důležité mít k lidem úctu, protože potřebují naši pomoc.

Sestra by měla být pacientovi oporou ve chvílích, kdy se necítí dobře, má strach, nebo prožívá těžké období. Měla by mu dát pocit bezpečí, důvěry a snažit se mu jeho nemoc co nejvíce ulehčit.

Musíme být také pohotové a umět správně reagovat v různých a často i náročných situacích. Někdy je potřeba se rychle rozhodnout a zachovat klid i ve stresových situacích. Nedílnou součástí této práce je spolupráce s lékaři a ostatními zdravotníky.

Být sestrou znamená dělat svou práci srdcem, pomáhat druhým a být jim nablízku, když nás potřebují.

Kristýna Lulková, PS 4C

Být zdravotní sestrou znamená…

Být zdravotní sestrou znamená být zodpovědná, pečlivá, empatická a trpělivá. Musí umět pracovat v těžkých a stresujících situacích. Také musí umět pracovat s lidmi, i když nejsou vždy

příjemní. Musí být komunikativní a umět spolupracovat v kolektivu i v týmu ostatních zdravotníků.

Být zdravotní sestrou také znamená poskytovat psychickou podporu pacientům, kteří ji potřebují, a respektovat jejich soukromí. Rozlišovat pracovní a osobní život a nenechávat si pracovní problémy přenášet do osobního života.

Pomoc druhým je jednou z nejdůležitějších součástí této práce. Zdravotní sestra musí být důsledná, protože každá chyba může mít vážné následky. Musí neustále kontrolovat, zda je vše v pořádku, aby nezanedbala péči o pacienta.

Nesmí to s prací přehánět tak, aby nedošlo k vyhoření. Musí se snažit respektovat potřeby pacientů a být tolerantní k pacientům i ostatním zdravotníkům.

Být zdravotní sestrou také znamená mít pochopení pro druhé, umět naslouchat a být člověkem, na kterého se pacient může spolehnout. Je to náročné povolání, ale zároveň může přinášet radost a pocit, že naše práce má smysl.

Jana Glumbíková, PS4C

Být zdravotní sestrou znamená…

Mít individuální přístup ke každému pacientovi, být tu pro ně a jejich rodiny, když to nejvíce potřebují. Není to pouze práce odborná, ale i lidská, kterou vás žádné knížky nenaučí. Každý pacient je jiný a každý nemoc a její léčbu prožívá jinak.

Proto je důležité se umět chovat dle jeho potřeb. Být komunikativní, empatický, umět vykouzlit úsměv na tváři a zahnat myšlenky na pobyt v nemocnici, to nezvládne jen tak každý. Zdravotní sestra také musí nést obrovskou zodpovědnost, musí si umět práci zorganizovat a pečlivě ji vykonat, protože i malá chyba může mít velké následky. Sestra se musí pořád učit nové věci, rozvíjet svoje znalosti a zdokonalovat se v různých výkonech.

Možnost se pořád učit a posouvat se dál je jedna z věcí, která dělá tuto práci zajímavou. Práce sestry je i o tom, jak zvládat svoje vlastní emoce. Ne každý den v nemocnici je příjemný a někdy se sestra setká se smutnými nebo psychicky náročnými situacemi. Dvanáctihodinové směny,

noční služby a střídání denního a nočního režimu můžou být pro člověka únavné. Přesto musí zůstat profesionální a snažit se pacientovi poskytnout co nejlepší péči, ale zároveň myslet i na sebe, na svoje zdraví a duševní pohodu.

Je proto důležité naučit se po směně vypnout a říct si, že jsem během práce udělala všechno, co jsem mohla, a teď už mám svůj vlastní čas. Jako zdravotnický personál tráví sestra v nemocnici spoustu času. Proto je velice důležité vycházet s kolegy a být součástí týmu. Když je na oddělení dobrý kolektiv, lidé si navzájem pomáhají a mohou se na sebe spolehnout, hned se pracuje lépe a příjemnější prostředí pak vnímají i pacienti.

Podle mě tedy být zdravotní sestrou není jen o tom podávat léky, píchat injekce nebo dělat různé zdravotnické výkony. Je to hlavně práce s lidmi. Člověk musí umět být empatický, komunikovat, pomáhat pacientům, spolupracovat s kolegy a zároveň se pořád učit nové věci... A to dělá tuto práci sice náročnou, ale zajímavou a smysluplnou.

Nela Pardubická, PS4C

Být sestrou znamená …

mít obrovskou zodpovědnost za všechny výkony, které v nemocnici provádíme.
Být sestrou znamená uvědomovat si, že každá naše chyba může stát někoho život, proto by se měly sestry nestále vzdělávat.
Být sestrou znamená chovat se s respektem i k těm lidem, kteří nerespektují vás.
Být sestrou znamená se snažit pochopit, jak se pacient cítí i v situacích, kde samy nevíte, jak se zachovat.
Být sestrou znamená si uvědomovat, kolik lidí si neváží toho, co má, a kolika lidem chybí základní společenské chování.
Být sestrou znamená si uvědomovat, jak tenká je hranice mezi životem a smrtí.
Být sestrou znamená snášet pohledy a narážky některých lékařů, kteří si neuvědomují, že jsou vaši kolegové a ne nadřízení.

Být sestrou znamená být často fyzicky i psychicky vyčerpaná a doma pak nemít energii na vaše koníčky.
Být sestrou ale také znamená mít nepopsatelnou radost z pacienta, který se zlepšil nebo odchází domů.
Být sestrou znamená nevědět, co vás čeká na další směně.
Být sestrou znamená denně zjišťovat nové případy.
Být sestrou znamená potkávat a poznávat denně nové osoby a jejich příběh.
Být sestrou znamená mít radost z toho, že vám pacient řekne, že jste jeho oblíbená sestra.
Být sestrou znamená odcházet ze směny s pocitem, že jste dnes pomohla někomu, kdo to nejvíc potřeboval.

Dalla Libera Anikó, PS4C

Není to jen povolání…

je to lidské rozhodnutí stát při pacientovi v momentech, kdy je nejzranitelnější. Znamená to umět naslouchat i tomu, co je nevyslovené, a dokázat se přizpůsobit svou osobou a komunikací každému bez ohledu na věk či zdravotní stav.

Sestra představuje oporu nejen v těžkých chvílích pacienta, ale i pro jejich rodiny. Tato práce vyžaduje obrovskou míru empatie, trpělivosti a pochopení. Úkol sestry je přinést pocit bezpečí, pomoci, že na jejich emocích a pocitech záleží.

Zároveň s sebou tato práce nese nesmírnou zodpovědnost, každý úkol vyžaduje maximální soustředění a odbornost, protože v rukou sester je bezpečí a zdraví pacienta. Přes veškerou náročnost, vyčerpání a stres je to práce s důležitým smyslem, přináší viditelnou vděčnost lidí a radost z jejich uzdravení a návratu zpět do běžného života.

Tereza Marie Martínková, PS 4C

TÉMA ČÍSLA: Vzpomínky na listopad 1989 z pohledu pamětníků.

Lyceum vyzpovídalo své rodiče nebo prarodiče.

Vzpomínka na 17. listopad roku 1989 – s trikolórou na klopě

V listopadu roku 1989 bylo mému otci 17 let a studoval třetí ročník střední průmyslové školy stavební v Ostravě. Informace o studentské stávce v Praze se k němu dostaly prostřednictvím rozhlasu, televize a také profesorů.

Od této chvíle probíhaly na jeho škole shromáždění studentů s profesory a diskuse o nastalé situaci. Pamatuje si, že všichni žáci i učitelé soucítili s lidmi, kteří byli při demonstraci tvrdě potlačeni bezpečnostními složkami. Na důkaz jejich podpory nosili trikolóru.

Pro něj, jako pro studenta, to znamenalo změny školního vyučování, protože začínaly personální změny ve vedení školy a omezení výuky profesorů, kteří byli zastánci komunistického režimu. I doma pociťoval určité změny v chování rodičů, protože i v podnicích, kde jeho rodiče pracovali, probíhaly stávky a změny. Dle mého otce to byla doba očekávání a nejistoty.

Můj otec, 17 let

Julie Ulčáková, LY 3

Listopad 1989 – zvláštní atmosféra

V listopadu 1989 bylo mému otci pouze třináct let. V té době prý ještě úplně nechápal, co se kolem něj děje, ale všiml si, že se o demonstracích a o změnách hodně mluví doma i ve škole. Z televize sledoval záběry lidí, kteří chodili do ulic a požadovali svobodu. Jeho rodiče o situaci nějak moc často nediskutovali, ale on se začal ptát, proč se všechno mění. Ve škole se o událostech mluvilo, ale učitelé byli hodně opatrní. Můj táta si pamatuje, že atmosféra byla zvláštní a lidé byli hodně zvědaví, co bude dál. I když byl dítě, uvědomil si, že se děje něco důležitého a zajímavého. Dnes říká, že toto období změnilo život celé jeho generace.

Daniel Kania, LY 3

Vzpomínka na rok 1989 – místo divadla debata

Moje mamka mi vyprávěla, že v prosinci roku 1989 jela se svým gymnáziem na školní výlet do Prahy. Měli jít do Národního divadla na představení, ale to se nakonec nekonalo. Na Národní třídě společně zapalovali svíčky. Potom šli do Národního divadla, kde místo představení poslouchali debatu s herci.

Během debaty tam přišli lidé, kteří hercům oznámili, že Gustav Husák odstoupil z funkce prezidenta. Všichni se z této zprávy radovali a bylo tam cítit velké nadšení. Mamka říkala, že si tento výlet do Prahy dobře pamatuje, protože tehdy byla všude cítit změna a lidé hodně mluvili o tom, co se děje. Pro ni to byl zajímavý zážitek, na který si dodnes vzpomíná.

Jana Vanková, LY 3

Vzpomínka na 17. listopad 1989 – vyprávění tatínka

Na 17. listopad 1989 si toho z té doby moc nepamatuji, protože jsem byl ještě mladý. Bylo mi 10 let a tehdejší situaci jsem nějak neřešil. Vybavuji si ale, že jsme si ve škole z událostí, které se tehdy děly, dělali spíše legraci. Sešity jsme si smotali a hráli si s nimi na obušky, jako kdybychom byli policisté. Za to jsme také dostali poznámku, protože učitelům se naše „hra" vůbec nelíbila.

Mnohem víc si z té doby pamatuji díky své sestře. Ta tehdejší studenty velmi podporovala a s nadšením sledovala, co se kolem nich děje. Často se kvůli tomu hádala s naším otcem. Ten byl naopak zastáncem tehdejšího komunistického režimu. Dokonce patřil k Pomocné stráži Veřejné bezpečnosti a studenty nepodporoval. V rodině tak kvůli událostem kolem 17. listopadu vznikaly časté hádky a rozdílné názory.

I když si samotný 17. listopad už příliš podrobně nepamatuji, právě tyto rodinné vzpomínky mi z té doby zůstaly v hlavě.

Adéla Hanzlíková, LY 3

Listopad 1989 - Vyprávění tatínka – zprávy z Prahy

V poslední době jsem si všiml, že se doma pořád řeší nějaké zprávy z Prahy. Táta poslouchal neustále rádio a máma si pročítala noviny. Ve škole jsme se o tom bavili taky, ale každý říkal něco jiného. Já jsem moc nevěděl, čemu věřit, a hlavně, co se vůbec děje.

Když jsem jednou přišel ze školy, mamka mě zavedla do pokoje. Nechápal jsem proč. Dozvěděl jsem se, že dnes 17. listopadu, studenti v Praze protestovali a policie proti nim zasáhla. Později se začaly objevovat zprávy o dalších protestech. Lidé chodili do ulic, cinkali klíči a toužili po svobodě.

Doma jsme pak večer sledovali televizi a já se snažil pochopit, co se vlastně děje. Bylo zvláštní vidět tolik lidí, kteří chtěli to samé. Nevím, jestli jsem tomu tehdy úplně rozuměl, ale měl jsem pocit, že se tím něco opravdu mění. A taky že změnilo!

Barbora Doubková, LY 3

Vzpomínka na listopad 1989 – Jak to vypadalo na vojně?

Můj otec byl v listopadu 1989 na vojně, bylo mu devatenáct. Zprávy se k nim na kasárnách dostávaly jen útržkovitě – nejdřív šeptem mezi vojáky, pak z rádia, které si někdo tajně naladil.

O tom, co se děje v Praze, se dozvěděl až s odstupem, přes dopisy z domova a vyprávění kamarádů. Nikdo pořádně nevěděl, co bude dál, jestli je vůbec pustí domů, nebo jestli přijde rozkaz zasáhnout.

Napětí bylo cítit i mezi veliteli, kteří sami tápali. Na propustku se dostal až o pár týdnů později a doma pak poslouchal a četl noviny, jak se všechno semlelo, zatímco on byl nedaleko a jen čekal.

David Duchovný, LY 3

Sametová revoluce z pohledu prodavačky

Sametová revoluce pro mě probíhala euforicky. 17. listopadu jsem vše stíhala poslouchat jen přes rádio. V tu dobu mi bylo 29 let. Pracovala jsem jako pouhá prodavačka. Školu, co jsem chtěla, jsem nemohla studovat, jelikož můj táta nebyl v KSČ. 18. listopadu jsem měla služební cestu do Prahy. Byl všude chaos.

Přijely jsme, zrovna když Marta Kubišová zpívala. Museli jsme se držet za ruce, abychom se neztratili. Lidé kolem nás byli jako v transu. Cítili jsme svobodu. Člověk dostal konečně naději na lepší budoucnosti pro své děti. Jediné, nad čím jsem přemýšlela, byla svoboda cestování a jako matka dvou dětí také budoucnost pro mé děti. Po revoluci jsem konečně dostudovala ekonomickou a pedagogickou školu. Hned po otevření hranic jsem procestovala Itálii a Chorvatsko. Konečně jsme byli svobodní.

Hana Hatlapatková, LY 3

Sametová revoluce z pohledu mé maminky

V roce 1989, kdy probíhala sametová revoluce, bylo mojí mamince deset let. Ptala jsem se jí, jak to celé probíhalo, jak tuto dějinnou událost vnímala a co se podle ní změnilo.

Jako desetileté dítě Sametovou revoluci přímo neprožívala. Nebyla studentkou vysoké ani střední školy a dalším důvodem bylo to, že se u nich v rodině politická situace příliš neprobírala, a to ani před sametovou revolucí. O tom, co se děje, se ale dozvídala od svých rodičů. Slyšela od nich, že vzniká nová politická strana s názvem Občanské fórum, a jméno Václav Havel, které jí před listopadovými událostmi bylo neznámé.

Maminku také štvalo, že v televizi nebyl její oblíbený pořad Magion, který byl určený pro děti. Místo něj totiž přenášeli dění z Václavského náměstí. V té době mohla sledovat, co se na náměstí odehrává, i když jako desetileté dítě tomu ještě úplně nerozuměla a nevnímala celou situaci stejně jako dospělí.

Jedinou velkou změnou, která jí utkvěla v paměti, bylo oslovování učitelů ve škole. Ze dne na den se oslovení učitelů změnilo ze „soudružko“ a „soudruhu“ na „paní učitelko“ a „pane učiteli“.

Také byla zrušena výuka ruského jazyka.

Kristýna Zuzana Rohanová, PS 3A

Vzpomínka babičky – s kamarádkou na náměstí

Babička mi vyprávěla, jak prožívala sametovou revoluci. Tehdy byla ještě mladá a pracovala v obchodě. Pamatuje si, jak se jednoho večera vydala s kamarádkou na náměstí. Bylo tam hodně lidí a skoro všichni cinkali klíči. Babička říkala, že si s sebou vzala malou svíčku, kterou zapálila mezi ostatními.

Lidé zpívali, povídali si a všude byla zvláštní, ale příjemná atmosféra. Trochu se bála, protože nevěděla, co se bude dít, ale zároveň měla pocit, že se konečně něco mění. Dodnes si prý nejvíc pamatuje světlo svíček a cinkání klíčů.

Natálie Polášková, PS 3A

Vzpomínka mé rodiny na listopad 1989

Babička vzpomínala, že osudného listopadu šla normálně do práce, aniž by tušila, co se za pár týdnů stane. Informace nebyly jako dnes. Nebyly sociální sítě, internet ani nepřetržité zpravodajství. Lidé se zprávy dozvídali z televize, rádia, novin a hlavně mezi sebou.

Najednou se začalo mluvit o věcech, o kterých se předtím často mluvilo jen doma nebo mezi důvěryhodnými přáteli. Na náměstích se shlukovaly davy lidí a skandovaly se věci, které by ještě před pár dny mohly člověku způsobit vážné problémy.

Pro část lidí byl listopad 1989 první zkušeností s tím, že mohou veřejně říct svůj názor. Babička byla opatrnější a tehdy se raději do diskuzí nezapojovala. Ve školách se několik dní vůbec neučilo, studenti se účastnili mítinků a nadšeně cinkali společně v davu s klíči, i když většina vůbec netušila, proč se to děje. Hlavně, že se nemuseli učit.

Přesto bylo dojemné sledovat, jak lidé sdílí své pocity. Někteří byli zmatení, někteří se báli, někteří možným změnám nevěřili. Jiní byli spokojení se svým dosavadním životem a obávali se, co přijde. Takže člověk mohl současně cítit nejistotu, strach i naději na lepší zítřky.

Tereza Havlásková, LY 3

Vzpomínky nejen na rok 89 - Jak to bylo na Ukrajině?

Vzpomínka babičky na perestrojku

Moje babička si období perestrojky pamatuje jako dobu, kdy se začaly dít velké změny. Přibližně v letech 1981 až 1985 začaly být v obchodech velké problémy s nedostatkem zboží. Často se stávalo, že lidé museli dlouho čekat ve frontách na máslo, mýdlo a další základní potřeby. Některé zboží se prodávalo pouze na lístky. Oblečení bylo také těžké sehnat, jelikož dětské oblečení se někdy prodávalo jen po předložení rodného listu.

Babička si také vzpomíná na změny ve školách. Omezovaly se knihy v ruském jazyce a ve školách už nebyla ruština a ruská literatura tak běžná jako dříve.

Další změnou bylo rozdělování půdy. Lidé, kteří pracovali v kolchozu a byli jeho členy, dostávali přidělenou půdu. Práce ale začínala být problémem a mnoho lidí nemělo kde pracovat. Někteří proto odjížděli za prací do Ruska nebo do evropských zemí. Velký problém byl také nedostatek paliva.

Babička na toto období vzpomíná hlavně jako na dobu, kdy bylo málo zboží, práce i paliva a lidé si museli hodně věcí obstarat sami.

Dmytro Opanasiuk, LY 3

24. srpna 1991 byla sobota.

Mé tetě bylo tehdy 23 let. Předtím se několik dní všichni hodně báli kvůli událostem v Moskvě a pokusu o převrat. Lidé byli nervózní a chtěli změny. Mnoho lidí už tehdy podporovalo myšlenku, že by Ukrajina měla být samostatná.

Ten den jela teta spolu se strýcem na chatu. Dělali běžnou práci na zahradě – kopali brambory. Den byl klidný a snažili se nemyslet na všechny zprávy.

V jednu chvíli k nim přišel soused. Řekl jim, že v rádiu oznámili, že byl přijat zákon o nezávislosti Ukrajiny. Pro tetu to byla nečekaná, ale zároveň velmi důležitá zpráva.

Neuměla si přesně představit, co bude dál. Na jedné straně měla radost a naději, že přijdou změny, ale na druhé straně se bála a nevěděla, jaká bude budoucnost. Nikdo tehdy nemohl vědět, jak se život po rozpadu Sovětského svazu změní.

Lidé už dlouho chtěli změny. Po mnoha letech života v Sovětském svazu stále více lidí podporovalo myšlenku samostatné Ukrajiny a nechtěli se vrátit ke starému způsobu života.

Přestože měli strach z budoucnosti, tento den si teta zapamatovala jako začátek něčeho nového. Spolu se strýcem pokračovali v práci na zahradě, dokončili kopání brambor a potom se vrátili domů.

Obyčejný den na chatě se tak stal dnem, který byl součástí velké změny v historii Ukrajiny.

Virsaviia Dorofeieva, LY3

Nezávislost Ukrajiny

Moje babička mi vyprávěla, jak si pamatuje dobu kolem roku 1989 a 1990 na Ukrajině. Tehdy byla Ukrajina ještě součástí Sovětského svazu a lidé začínali stále více mluvit o svobodě a o tom, že by si měli o své zemi rozhodovat sami. Babička říkala, že se mezi lidmi šířily nové názory a někteří se nebáli veřejně protestovat.

V Kyjevě vznikalo hnutí Ruch, které požadovalo větší práva a později podporovalo úplnou nezávislost Ukrajiny. V roce 1990 také studenti v Kyjevě drželi hladovku a požadovali politické změny. Babička si vzpomíná, že lidé sledovali zprávy a mezi strachem cítili také velkou naději.

Když pak 24. srpna 1991 Ukrajina vyhlásila nezávislost, měla prý pocit, že začíná úplně nová kapitola. Říkala, že na tu dobu plnou nejistoty, ale i naděje, nikdy nezapomene.

Anastasiia Petrusenko, PS 3A

Autorské texty našich žáků

Kytice růží

Lampy pohlcují stíny v noční ulici

Nepolapí však zbraň skrytou v kytici

Mé oči se od těla tvého odvrátí

Než ti kulka srdce navždy zastaví

Nemusíš se bát

Tak nechej si o poli růží zdát,

když na rudém sametu už usínáš

A v labyrintu trnů se před smrtí ukrýváš.

Líbej a maluj krví

Noc se rozléhá kolem jako slast
Tak utápěj mě ve spárech metanolu
Proč lásky zní jen jako krvavá past
Když se naše duše topí v alkoholu

Svět se před očima točí
A ty mi po těle maluješ střepy
Ach, ta tvá slova mě tak ničí
avšak já v té lásce zůstávám slepý

Tak líbej mě a maluj krví
možná z tebe jen alkohol mluví
Naplní-li však slova lásky
Zaniknou tak i naše hádky.

Spása v krvi

Havrani se tiše slétají nad tělem padlého vojáka
Jehož prázdný pohled skrývá krutou pravdu
Že válka není cesta k moci, ale předem prohraná lidská sázka
Zatímco počet mrtvých píše krutý příběh našeho osudu
mezi kouřem a slabým světlem se ztrácí životy
Životy těch, co za výhru vstupují do krvavé Temnoty
Tak pokryj prachem těla obětí, co nepřežily válku,
zůstala zde jen prázdnota beznaděj,
když mezi stíny trosek a rudou řekou slepě hledáš svou poslední spásu.

Nelly Horklová, PS 1B

Jazykové tvoření ve výuce literatury

Žáci dostali za úkol vytvořit mini příhodu z názvů probraných děl. Jak se jim to podařilo, můžete posoudit sami.

BABIČKA šla jednou večer po vesnici, když viděla POLEDNICI. Ta jí řekla, že do města přijel REVIZOR, který hledá OTCE GORIOTA. BABIČKA se lekla a schovala se do lesa, kde potkala HAVRANA, který jí prozradil, že KRÁL LÁVRA své tajemství ukryl do vrby. Nakonec šla ke KULIČCE, která jí vyzradila Lávrovo tajemství.

Matěj Pospíšil, Viktor Janečko, PS 3A

Havran Miláček

KRÁL LÁVRA měl zvláštního HAVRANA, kterého všichni znali pod jménem KULIČKA. Král mu říkal "MILÁČKU" a každý den ho krmil jako na zámku. Jednoho poledne však přišla POLEDNICE a KULIČKU odnesla. Král se vydal HAVRANA hledat. Nakonec ho našel v lese a společně se šťastně vrátili domů.

Eliška Ustohalová, PS 3A

HAVRAN potkal MILÁČKA při kontrole REVIZOREM. Neměl peníze, takže musel hledat POKLAD. Ten hlídal VODNÍK, který mu řekl, že mu nejdřív musí donést ZLATÝ KOLOVRAT. MILÁČEK potkal KULIČKU, ta ho poslala za LAMOMCEM, který mu dal NĚMECKO – ČESKÝ SLOVNÍK. CIKÁNI mu ho ukradli a pak potkal KARLU. Tak jí koupil KYTICI a zazpíval PÍSNĚ KOSMICKÉ.

Eliška Štulová a Vanessa Jandová, PS3A

Školní akce aneb co se událo v letošním školním roce

Když se z důvěry stává nebezpečí

Dne 2. října 2026 se pro žáky třídy AZ2 uskutečnil preventivní program Renarkon na téma Problematika sekt. Program si pro nás připravil lektor Lukáš.

Na začátku jsme se formou diskuzního kroužku seznámili s tím, co jsou to sekty a proč je důležité o nich mluvit. Také jsme se dozvěděli, s jakými konkrétními druhy sekt se můžeme setkat a v čem jsou nebezpečné. Následně jsme ve skupinkách přemýšleli nad tím, jaký typ lidí vstupuje do těchto komunit a jaké důvody je k tomu mohou vést. Své návrhy jsme prodiskutovali mezi sebou.

Po diskuzní části nás čekalo video o dni, kdy se stala největší hromadná sebevražda v souvislosti s působením sekt. Na závěr jsme se zabývali návrhy, jak takovou sektu opustit.

Program byl velmi zajímavý a přínosný, protože nám pomohl lépe porozumět této problematice.

Nikola Havrdová, AZ 2

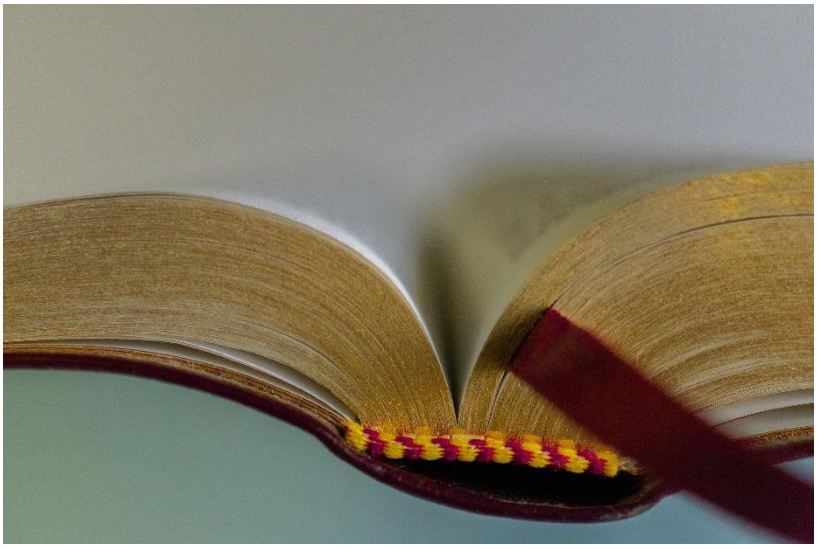

Premiéra Evropského dne jazyků

V kolika jazycích dokážete poděkovat? Poznáte vlajky evropských zemí? Víte, co myslí slovem „sklep“ Polák? Co si představí Němec, když se řekne „rock“? Dokážete podle několika stěžejních slov poznat, jaká slavná kniha se skrývá pod papírovým obalem? To všechno si mohli naši žáci ověřit v pátek 18. září 2026 během premiérového Dne evropských jazyků.

V přízemí školy na ně čekalo několik kvízů, rande naslepo s knihou, možnost vyjádřit své názory na společnost či pochopit význam komunikace mezi lidmi. Krásné slunečné počasí umožnilo rozšířit Evropský den jazyků i do prostor školní zahrady, a tak se jedním z altánů ozývaly písničky v nejrůznějších rytmech i jazycích a žáci si mohli zkusit při „tiché poště“ posílat věty v polštině, slovenštině nebo němčině s snažit se je co nejlépe reprodukovat a porozumět jim. V klidné části zahrady byly pro zájemce připraveny i nejrůznější knížky v angličtině, němčině nebo polštině, a tak se naši žáci mohli na chvíli věnovat cizojazyčné literatuře.

Důležitou součástí Dne jazyků byl talentový koutek, kde mohli žáci s Mgr. Lucií Stočesovou probrat své zájmy a vyjádřit se k tomu, jaké kroužky či soutěže by na škole uvítali. Mgr. Kateřina Matuszová si pro žáky připravila přehled jazykových zkoušek, o které naši žáci jeví stále větší zájem.

Velké díky za pomoc s organizací patří členům English Culture Clubu ze tříd AZ2 a LA2.

Doufáme, že se vám první Evropský den jazyků líbil a že v příštích letech bude pokračovat i díky nápadům našich studentů a kolegů.

Už teď se těšíme na vaše podněty.

Organizátorky EDJ Radana Kluzová a Martina Hořínková

Zájezd do Anglie ve verších - Vzpomínky na Anglii

Cesta do Anglie
není pouze fantazie.
Sice spoustu krásných zážitků máme,
bohužel cestu bez problémů neznáme.

Chaos při usazování panuje,
o místa se bojuje.
Nakonec jsme se usadili
a na cestu konečně vyrazili.

Po cestě dlouhé přijíždíme,
v Belgii krásné se procházíme.
Unavení kocháme se krásou,
lodičky byly naší spásou.

Do hotelu přijedeme,
k pokojům sotva dolezeme.
A pak celí unavení
usínáme vysílení.

Ještě před ránem vstáváme,
na trajektu východem slunce se kocháme.
Cesta dlouhá před námi je,
to je ale tragédie.

Poté krásný Stonehenge navštívíme,
krajinami nádhernými procházíme.

Večer konečně dorazíme do cíle,
s rodinami zažíváme krásné chvíle.

Cesta je dlouhá, náročná,
někdy pocitově nekonečná.
V autobuse jsme se jednou zasekli,
řidiči nakonec cestu zpět nalezli.

Památky, kostely, parky i hrady
Navštívili jsme všechny tady.
Přestože to byly dlouhé chvíle,
dosáhli jsme našeho cíle.

A tak po celém týdnu vysílení,
konečně jsme odměněni.
Cesta domů už nás čeká,
nebude zas až tak lehká.

Spoustu hodin před sebou máme,

pauzy na benzinkách si užíváme.
Čas ubíhá pomalu,
naštěstí už vidíme Ostravu.

Dorazíme celí znavení,
rodiče nás objetím odmění.
Rozloučíme se se všemi kamarády,
tady je konec naší dlouhé výpravy.

Žáci a žákyně LY 2: Andrzejáková Klára, Drabálková Alexandra, Folvarčná Lenka, Holáňová Daniela, Horáčková Lenka, Ježíšková Aneta, Krupa Adam, Oberhelová Tereza, Osobová Natálie, Plesníková Hermína, Stošková Adéla, Ševčíková Lucie, Zemanová Kateřina

Zájezd do Anglie – pohledem paní učitelky

Milí čtenáři,

jak jistě víte, toto září bylo ve znamení cestování. Během našeho výletu jsme objevili krásy Devonshiru a Cornwallu. Cesta, jak už to tak při cestování bývá, byla občas plná výzev, ale dobrá nálada nás nikdy neopustila.

Naší první zastávkou bylo malebné belgické městečko Bruggy, kde jsme mohli ochutnat hranolky, užít si výborné vafle a naplno si vychutnat naše odpoledne. Náš program byl opravdu velmi nabitý, a proto jsme toho při přejezdu z Calais do Doveru moc nenaspali. Útěchou nám byly bílé doverské útesy zalité sluncem, které jsme si mohli užít v celé jejich kráse. Později toho dne jsme dorazili k prehistorické památce Stonehenge, která byla pro mnohé highlightem naší výpravy.

Nechci vás nudit vypisováním celého programu, ale během naší cesty jsme toho zažili a viděli opravdu hodně. Navštívili jsme starodávné katedrály a města, obdivovali moderní industriální architekturu a pouliční umění v Bristolu, kochali se vlnící se anglickou krajinou a prošli se po vřesovištích spojených s příběhem o psu Baskervillském. Prohlédli jsme si loď SS Great Britain, římské lázně v Bathu a dokonce jsme dorazili až na konec světa – Land's End.

To nejlepší po každém procestovaném dni bylo ovšem shledání s anglickými rodinami, které se o naše studenty vzorně staraly. Ti si mohli rovněž ověřit, že školní hodiny angličtiny k něčemu jsou, a přesvědčit se, že v anglickém prostředí dokáží obstát.

S menším zpožděním jsme šťastně dorazili opět domů a věřím, že už se všichni zase těšíme na další dobrodružství a nové destinace.

Za výlet

Zuzana Gaidová

Festival knihoven – první ročníky nejen mezi knihami

Jak to probíhalo?

Probíhalo to tak, že jsme přišli, organizátoři nám dali průkazku, která sloužila k orazítkování, a poté jsme chodili na různé stanoviště, plnili úkoly a dostávali razítka. Akce se mi líbila, protože jsem se dozvěděla spoustu nových věcí a zkusila i něco nového. Líbilo se mi zdejší prostředí a já, jako milovník knih, jsem si užila i téma. Z festivalu jsem si odnesla spoustu odměn a zajímavých informací.

Eliška Marunič, MZ 1

Vědomosti i dárky

Festival ostravských knihoven byl velmi příjemnou akcí. Bylo to pro mě přínosné nejen kvůli získaným informacím, ale přínosné byly i nové vědomosti, třeba kde se co nachází, nebo co se buduje. Byli tam moc příjemní pořadatelé. Hezky srozumitelně vysvětlovali, co máme dělat a nabízeli i bonusy, za které byly odměny (třeba lízátka). A měla jsem radost i z věcí co jen tak jednotlivé fakulty rozdávaly např. náplasti a samolepky s tematickými obrázky od lékařské fakulty. Líbila se mi i radost pána z lékařské fakulty, když jsme měly vše úplně přeloženo z latiny do českého jazyka.

Akce se mi líbila, na stanovištích byly super aktivity, zábavné i poučné, a bavily mě. I pořadatelé na stanovištích byli sympatičtí. Také jsme si mohli vzít různé odměny. Zároveň jsme měli se třídou možnost se zase trochu blíže seznámit.

Eva Mielcová a Alexandra Trunečková, NA 1

Prezentace Černé kostky

V úterý 6. 10. 2026 jsme společně se spolužáky a učiteli navštívili knižní veletrh Ostravských knihoven v obchodním domě Ostravice. Hned po vstupu s námi začaly komunikovat paní organizátorky, které nám sdělily informace ohledně toho, co nás čeká. Za úkol bylo ve skupinkách obejít všechny připravené stánky a splnit úkoly u nich.

Nejvíce mě zaujala knihovna Černá kostka, kde jsme měli splnit malý kvíz a poté jsme si mohli hodit kostkou o výherní cenu. Celé to působilo hezky, když se snaží zkombinovat mobilní techniku s četbou a jejich projekt do budoucna ohledně nové knihovny. Veletrh pro mě nebyl nijak zásadní, ale zážitek mimo školu to byl příjemný a byl bych rád, kdybych něco podobného navštívil znovu.

Jan Malíř, MZ 1

Latinské názvy a zajímavá výzdoba

V úterý 6. 10. 2026 jsme společně se spolužáky a učitelkami navštívili knižní veletrh ostravských knihoven v Ostravici. Čekalo nás tam několik zajímavých aktivit a mohli jsme se dozvědět něco nového.
Nejvíce mě zaujala aktivita, při které jsme spojovali latinské názvy s českými názvy částí těla. Protože chodím na zdravotnickou školu, bylo mi toto téma blízké a některé názvy jsem už znala z výuky. Zaujaly mě také figuríny, které se nacházely poblíž záchodů. Byly zajímavě a umělecky ozdobené, trochu i děsivé, a díky tomu byly hodně výrazné.
Celkově se mi návštěva veletrhu líbila, protože jsme si mohli vyzkoušet něco nového a zároveň jsme se dozvěděli zajímavé informace.

Beáta Grešáková, MZ 1

Zdroje obrázků:

1,000+ Free Sametová Revoluce & Revolution Photos - Pixabay

200+ Free Cult & Vehicle Photos - Pixabay

1,000+ Free Nurse & Doctor Photos - Pixabay

5,000+ Free Medicine & Doctor Photos - Pixabay